

TANYA STEWNEROVÁ

Álea,
dievča mora

Posolstvo
dažďa

FRAGMENT

Alea, dievča mora (5) – Posolstvo dažďa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Tanya Stewnerová
Alea, dievča mora (5) – Posolstvo dažďa
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Alea,
dievča mora
Posolstvo
dažda

Tanya Stewnerová nezahorela láskou ku knihám na prvý pohľad. Keďže jej učiteľka na základnej škole povedala, že sa pravdepodobne nikdy nenaučí správne písať a čítať, vášeň k písaniu sa v nej prebudila pomerne neskoro, okolo desiateho roku života. Odvtedy však príbehy priam chrlí.

Narodila sa v roku 1974, vyštudovala literárnu vedu a niekoľko rokov pracovala ako prekladateľka a lektorka. Okrem toho sa naplno venovala spisovateľskej činnosti. Jej detská séria o Lili Vetroplaške a trilógia o elfoch sa stali bestsellermi nielen v Nemecku, ale aj v mnohých iných krajinách.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea,
dievča mora
Posolstvo
dažďa

FRAGMENT

Obsah

Klabauterman	9
Bezvetrie	21
Spoločný výlet	31
Suun Amuun	42
Wribbelovia	49
Za pesničku	59
Kotva v búrke	71
Slová Elvariona	84
Siska	94
Dračie srdce	103
Volanie veľrýb	117
Šnúrka dobrej nálady	127
Havarianovia a Sentrosovia	144
Vír	159
Mŕtva zóna	165
Cassarar	178

McDonnahall	187
Chalan z ulice	193
Tessino tajomstvo	204
Čo rozpráva dážď	219
Dvanásť magických bytostí	227
Riečna katastrofa	239
Z hmly	251
Nelani	257
Najlepší okamih	275
Veľrybia pútnička	284
Piesočný val	292
Vitajte na Crucis	303
Morskí ľudia	312
Obraz nálad	324
Kozorožec	337
Nepříjemné mrazenie	354
Brighton	363
Pieseň Tasfarov	379
Lietavica	388
Armáda vodných škriatkov	403
Polnoc	410
Kufor	423
Ži šťastne	433

Veľrybu istotne prilákali práve ryby. Bola to sviňucha. Zamotala sa do ôk siete rovnako ako jej súkmeňovci. Na rozdiel od nich však ešte žila a dokázala sa dostať na hladinu a nadýchnuť sa. No ak jej nikto nepomôže, zahynie aj ona.

Keď veľryba zbadala Aleu, vydala zvuk, ktorý prenikal až do špiku kostí. Alea hneď vedela, že ide o staršiu samicu. Možno sa dokonca v minulosti stretla s Veľrybými pútnikmi. Zdalo sa, že jej chce niečo povedať.

Vtom Alea začula zvuk motora. Stuhla. Jachta bola skoro pri nich.

Lennox už mal v ruke nôž. Rozrezať sieť však bolo namáhavé a musel na to vynaložiť všetku svoju silu.

Veľká jachta sa stále približovala. Alea zacítila valiacu sa vlnu, ktorú spôsobila. Vedela, že o chvíľu zosilnie spodný vír. Keby ich stiahol, dostali by sa pod trup lode, a tým aj do akútneho ohrozenia života...

A veľryba tiež. Jachta by ju zabila.

Burácanie motora bolo čoraz silnejšie. Alea už pod vodou počula aj dunenie hudby.

Odrazu sa veľryba niekoľkými prudkými pohybmi vyslobodila a odplávala preč... Lennox to dokázal!

Alea stála na prove lode a hľadela na sivé more, ktoré sa pred ňou rozprestieralo ako obstarožný vyblednutý koberec. Trblietavé farby, ktoré by Veľrybí pútnici ako Alea za bežných okolností vo vode videli, sa vytratili, rozohnané a zničené ropou, ktorá unikla z nórskej ropnej plošiny. *Crucis* sa síce nachádzala na kanáli v Belgicku – vzdialená stovky námorných míľ od Nórska, ale následky ropnej katastrofy siahali až sem.

Alea si vzdychla. More je také zraniteľné! A tak veľmi ho treba chrániť! Ako jednej z posledných dcér mora jej bolo úplne jasné, že voda má dušu a ducha. Skrýva sa v každučkej kvapôčke od najmenšieho potôčika až po obrovský oceán. Každý, kto vode ubližuje, robí to isté, ako keby na súši ubližoval zvieraťu či stromu. Nad tým sa však prevádzkovatelia ropnej plošiny očividne vôbec nezamýšľali, vlastné záujmy a prospech bezohľadne nadradili nad dobro mora. A iní ľudia poškodzujú oceány dokonca zámerne...

Alea si zimomraveno stiahla šilt čiapky viac do tváre, akoby ju to mohlo ochrániť pred privalom ďalších myš-

lienok. Neprestajne o niečom premýšľala, momentálne, samozrejme, najmä o mužovi, ktorý získal neskutočný majetok tým, že do mora ilegálne vyhadzoval odpad – o doktorovi Aguiliosovi Orionovi. S armádou grecerov celkom bez zábran zamoroval celé vodstvo. A to bol pritom sám napoly morský človek!

Alea pokrčila čelo. Možno niekto necíti automaticky zodpovednosť za ochranu morí iba preto, lebo je morský človek. Ani všetci suchozemci sa necítia zodpovední za rastliny, lesy a zvieratá na pevnine. Čo potom robí morského človeka morským človekom? To netušila.

Toľko toho o svojom ľude nevedela! Je tu však niekto, kto jej bude môcť všetko vysvetliť: Nelani. Alei prebleskol na tvári letmý úsmev. Ešte vždy nemohla uveriť tomu, že jej biologická matka žije a skutočne ju našla.

Rýchlo si trochu posunula čiapku, aby lepšie videla na more. Dnes mala pred sebou samé hladké vlnky bez spenených hrebienkov. Dúfala, že by na tejto nevýraznej vodnej hladine pútnickú správu od Nelani ihneď spozorovala. Už odvčera ju sústredene vyzerá, lebo *Crucis* bola maskovaná a objaviť ju dokázali iba pátračky Patrície. Pre ostatné magické bytosti a magické správy bola loď rovnako neviditeľná ako pre suchozemcov. Po myslenie, že by sa správa od matky mohla stratiť, bolo pre Aleu takmer neznesiteľné.

Veď iba včera sa v Bruggách stretla s Nelani prvý raz a hneď ju na úteku pred Orionom a jeho mužmi stratila.

Stihli sa však dohovoriť na mieste stretnutia: Oye-Plage na severe Francúzska, ktorá je pri priaznivom vetre vzdialená od Brúgg len jeden deň. No problém bol práve v tom, že vietor utíchol a zdalo sa, že sa rozhodol dať si pauzu. *Crucis* sa takmer nehýbala z miesta.

Alea si vzdychla a ďalej premýšľala. Najradšej by dala vedieť Keblarrovi, svojmu otcovi, že Nelani žije, no vôbec netušila, kam sa po ich úteku z *Vily Konungur* ukryl. Žeby do toho islandskeho mesta so zložitým názvom? Dokázali by ho spolu s Nelani nájsť? Alea sklopila zrak. Možno nebol dobrý nápad oddávať sa snívaniu, že sa jedného dňa zase všetci stretnú – Nelani, Keblarr, ona... a Anthea. Okamžite ju zamrazilo na celom tele, ako takmer zakaždým, keď si spomenula na svoje dvojča. Rýchlo vytiahla z vrecka magický kameň s fotografiou, na ktorej boli spolu s Antheou ako dve plávajúce bábätka. Tie dve vyobrazené deti nebolo možné rozlíšiť. Boli v podstate identické.

Jednovaječné dvojčatá. Opatrne prešla prstom po oboch tvárach. Ktovie, či Anthea rozmýšľa a cíti podobne ako ona? Pri jednovaječných dvojčatách sa to predsa často stáva. Keby tak mohla nájsť aj svoju sestru!

Alea sa skleslo zadívala späť na more a poddala sa svojim myšlienkam. Možno Nelani bude vedieť, kde je Anthea.

Keď sa chcela znovu pozrieť na fotografiu, kameň odrazu zmizol. Prekvapene sa dívala na svoju ruku. Kde

môže byť? Spadol jej? Rozhliadla sa okolo seba a objavila ho na škatuli niekoľko metrov od seba. Prekvapene zmraštila obočie. Ako sa tam dostal?

Alea zalapala po dychu. Vedľa kameňa ležala jej najobľúbenejšia blankytne modrá čiapka! Tá, ktorú mala ešte pred chvíľkou na hlave! Zdvihla ruku. Naozaj. Na hlave teraz rozhodne čiapku nemala. Pritom si vôbec nevšimla, že by jej uletela! Nie, to predsa nie je možné. Veď je absolútne bezvetrie. Navyše by sa čiapka sama od seba neusadila na škatuli presne vedľa kameňa s fotografiou. Čo sa to tu deje?

S najväčšou opatrnosťou podišla k svojim veciam a hneď vedľa škatule si všimla veľkú kopu piesku, z ktorej sa ozýval zvláštny zvuk. Naklonila hlavu a započúvala sa. Znelo to ako plač strašidla, ktoré sa zo všetkých síl pokúša, aby to znelo hrozne nepríjemne. Vzápätí sa kôпка začala pohybovať. Zdvihli sa z nej piesčité vlny a postupne sa sformovali do desivej grimasy.

Aleu však tá tvár vôbec nevydesila. Namiesto toho si prekrížila ruky cez prsia a zvolala: „Ahoj!“

Kopa piesku znehybnela.

Alea sa pousmiala. „To nebolo zlé!“ skonštatovala uznanlivo. „No aj tak ti na to neskočím.“

Kopa piesku sa ani nepohla. Hrozivá tvár vyzerala, akoby sa rozhodovala, ako zareagovať.

„Tak vylez, škriatok,“ navrhla Alea. „Zvyšok svojho hrozivého predstavenia si môžeš ušetriť.“

Tvár sa otriasla a Alea počula, ako to v kope piesku škripe a škriabe, až z nej nakoniec vykukla hlava. Malá, so širokým nosom, pokrčená a krikľavo žltá.

„Ty si dievča mora?“ začudoval sa škriatok. „Tie už predsa nie sú...“ Pokrčil svoj tučnučký nos. „Do piesku s tým!“

Alea sa zasmiala, no potom si všimla, že škriatkovi nie je veľmi do smiechu. Pôsobil skôr nazlostene.

„Dvakrát do piesku s tým!“ zahrešil a vyhrabal sa celý. Potom sa potľapkal po bruchu. „Ja som McDonnahall. Najlepší Klabauterman na svete!“

„McDonnahall?“ Alea sa skoro zasmiala, ale včas sa ovládla. „Je fajn, že sa spoznávame,“ povedala prívetivo. „Ako si našiel našu zamaskovanú loď?“

Škriatok si založil ruky v bok. „Ste fakt hluční!“ skríkol. „Všetok ten spev, smiech a debaty počuť až do Suun Amuunu! Jednoducho som plával za zvukom, až som hlavou narazil do lode. Množstvo ropušníc nalepených na trupe, to je síce dosť nezvyčajné, ale povedal som si, že sa starí zahaľovači asi rozhodli trochu si vystreliť zo suchozemcov. Lenže to sa od nich vlastne nedá čakať.“ Zmraštil už aj tak dosť pokrčenú tvár. „V každom prípade som mal s touto loďou veľké plány – také neskuťočne premyslené drsné žartíky, že by posádka celé noci nezažmúrila oči. Niečo také ste ešte nezažili!“ Zablýskalo sa mu v očiach, no len krátko, hneď sa zase prispôbili zvyšku jeho tváre. „A teraz na to všetko mô-

žem zabudnúť. Trikrát do piesku s tým!“ zahromžil. Potom mu zjavne čosi zišlo na um. „Ty, povedz, čo tu vy morské deti vlastne robíte? Keď ste mali to šťastie a prežili ste vírus, muselo vám preskočiť, že ste na lodi! Ved' predsa všade okolo vás je voda!“ Rozhodil ruky a mával nimi, aby dal Alei jasne najavo, kde všade tá voda je – pre prípad, že by si to nevšimla.

No Alea sa ani tentoraz nezasmiala. Vírus na smiech rozhodne nebol. Pred jedenástimi rokmi takmer vyhubil celé morské ľudstvo. Prežilo len zopár jedincov a tí sa musia bezpodmienečne vyhýbať studenej vode. Vírus je stále vo vode a je ešte škodlivejší než kedykoľvek predtým.

Chcela McDonnahallovi vysvetliť, že je voči vírusu imúnna, a teda sa môže v mori pohybovať bez toho, aby jej to nejako ublížilo, ale to sa už žltý škriatok s nadávkami prešmykol okolo nej a zamieril preč.

„Teraz musím začať na nejakej inej lodi ešte raz a úplne od začiatku,“ šomral si popod nos. „Zabil som celé ráno, kým som pripravil svoju neuveriteľnú polnočnú šou. Ja totiž dokážem oveľa viac – nielen kresliť obrázky do piesku! Teraz je to všetko v háji.“ Dorskákal k zábradliu a bez rozlúčky skočil do vĺn.

Alea ho pozorovala s naklonenou hlavou. Mala rada vodné strašidielka. Ostatné magické kmene však o nich nemali veľmi dobrú mienku a nebrali ich vážne. Všetci škriatkovia, ktorých Alea poznala, boli pritom ozajstní hrdinovia.

Keď si znovu nasadila svoju obľúbenú blankytne modrú čiapku a do vrecka vložila kameň s fotografiou, niekto práve vyšiel po schodoch z podpalubia. Len čo zistila, že je to Lennox, poskočilo jej srdce. Lennox Scorpius, bojovník zabudnutia, osobný strážca a priateľ. *Boyfriend*. Alea bola do tohto bojovníka zaľúbená až po uši a ďakovala osudu, že ich dal dokopy. Pozrela naňho s úsmevom. Svojimi azúrovomodrými očami sa na ňu tiež usmial. Tmavé vlasy mu padali do čela. Keď videla, ako nenúteným pohybom odhodil lano do rohu, čo mu zvýraznilo svaly na ramenách, srdce sa jej rozbúchalo ešte rýchlejšie.

Až keď ju rozbolela tvár, uvedomila si, ako široko sa na Lennoxu usmieva. Musela sa nahlas zasmiať. To už bol pri nej a pozdravil ju letným bozkom. Alea si ticho vzdychla. Bez ohľadu na to, aký krátky bol jeho bozk, vždy pri ňom zatvoril oči. Keby tak mali viac príležitostí byť na tejto malej lodi sami a nerušení! Potom by tie bozky boli možno častejšie a aj o niečo dlhšie.

Ozval sa dupot a vzápätí na palubu vtrhol najmladší člen Alfa cru. Samuel Draco, najlepší dobrodruh, strážca pokladu, dračie srdce a filozof. Aj teraz bol bosý, mal oblečené staré tričko s nápisom *Uhni, musím tancovať!* a na hlave mu trónil čierny cylinder. „Prichádzam!“ oznámil v behu – teda skôr počas hopsania, lebo tak vlastne jeho chôdza vyzerala. Prudko zastal pred Aleou a elegantným pohybom sňal klobúk. „Samuel Draco –

pretože je život ťažký, zostáva len chodiť pešky.“ Sammy zbožňoval pompézne a veľkolepé príchody a využil každú situáciu, keď mohol z obyčajného okamihu urobiť niečo výnimočné.

Alea na ňom práve toto milovala. Spontánne si ho k sebe pritiahla a objala ho. Sammy bol pre ňu v posledných týždňoch veľkou útechou, napriek tomu, že mal iba deväť rokov. Vždy sa mu podarilo niekde vydolovať optimizmus a nádej – a čo bolo najdôležitejšie, vo všetkom videl iba to dobré. Pokiaľ sa nakoniec predsa len ukázalo, že je niečo zlé, rýchlo to prekonal smiechom a odsunul to nabok. Alea vedela, že aj Sammy má z času na čas ponuré myšlienky, no nedal sa nimi zlomiť a našiel cestu späť k svojmu nekonečnému nadšeniu, ktoré okolo seba šíril.

Sammy bol maznáčik, takže rád Aleino objatie opätovally a priadol pritom ako mačka. „Kde je Škorpión?“ spýtal sa, keď dopriadol.

„Tu som,“ odvetil Lennox, ktorý stál hneď vedľa Aley. Len čo prehovoril, Sammy si ho všimol. Pokiaľ na seba Oblivioni nejako vedome neupozornili alebo to za nich neurobil niekto iný, suchozemci ich väčšinou prehliadali. No a Lennox bol Oblivion. Teda aspoň polovičný.

„Škorpión, toto je teda fakt tvoj najlepší trik, ty fantóm!“ Sammy ho udrľ pästou do ramena. „Keď ste sa hrávali na schovávačku, určite si vždy vyhral!“

Lennox zľahka pokrčil plecami. „So mnou sa nikto nehrával...“

Všetci vedeli, že Lennox mal veľmi ťažké detstvo, a tak Sammy len dodal: „Keby sa s tebou niekto hrával na schovku, bol by si neporaziteľný, to je jasné.“ A bez akejkoľvek súvislosti dodal: „Musíme sa o niečom pozhovávať.“

„O čom?“ spýtal sa Lennox trochu znepokojene.

Alea mlčala, pretože si v kútikoch Sammyho úst všimla náznak lišiackeho úsmevu a tušila, že ten malý šibal im nechce oznámiť nič znepokojivé.

Sammy sa zatváril vystrašene. „Ben má dnes otrasné vlasy. No nepovedzte mu to, keď ho uvidíte, jasné?“

Alea s Lennoxom vážne prikývli.

Ako na povel práve v tej chvíli Ben vyšiel z podpalubia. Benjamin Libra bol kapitánom Alfa cru, veľmi zodpovedným, s citom pre svoju posádku, s bohatými vedomosťami o vetre, počasí aj o svete – a s ulízanými vlasmi.

Alea sa začudovala. Ben mával normálne najhustejší účes z celej partie!

„Sú veľmi dlhé!“ zvolal Sammy, ktorý ten pohľad zjavne nedokázal zniesť a práve on porušil mlčanie, ktoré sám vyhlásil.

Ben vyzeral zmätený. „Čo je veľmi dlhé?“

„Musíme ti ostrihať vlasy, a to hneď!“ Sammy odbehol do podpalubia. Uplynulo sotva desať sekúnd a bol späť aj s nožnicami. „Sadnúť!“ prikázal svojmu veľkému bratovi. Ten sa odovzdal osudu a usadil sa na zrolovanom lane.

Sammy tri razy prešiel po Benovi kritickým pohľadom a potom začal strihať. Končeky vlasov lietali vo vzduchu a Alea pochopila, odkiaľ sa berie kapitánov ležérny strih.

„My máme na palube kaderníka!“ zvolal Lennox prekvapene.

„Ja som umelec,“ opravil ho Sammy a ďalej sústredene pracoval na svojom umeleckom diele. O niekoľko minút skončil. Benov rockový účes sa skvel do výšky v celej svojej kráse a lesku. „Teraz už môžeš ísť medzi ľudí, braček,“ spokojne prikývol.

„Úchvatné!“ ozval sa hlas s francúzskym prízvukom. Piaty člen Alfa cru práve vyšiel z kapitánskeho mostíka. Bola to Tess Taurus. Fenomenálny rockový hlas, spoľahlivý stredobod každodenného života na *Crucis*, lojálna kamarátka a trochu popudlivá baba. Tess mala dopoludňajšiu službu pri kormidle. „Vyzeráš ako z reklamy,“ podpichla Bena, a keď ju zľahka odtisol nabok, predstierala, že sa krúti od bolesti.

„Nemôžem za to, že som najkrajší na palube,“ vrátil jej to.

„Nezmysel!“ zvolal Sammy. „Najkrajší je Škorpión!“

„Nie, Alea!“ vyhrkla Tess a zmeravela. Potom rýchlo chytila metlu a začala zametať odstrihnuté končeky svetlohnedých vlasov.

Lennox zachoval kamennú tvár, no Alea cítila, že sa mu Tessina poznámka ani trochu nepáčila. Tess ju totiž